

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Iva Pospíšila v právní věci žalobkyně: **D. T. H.**, zast. Mgr. Daliborem Lípou, advokátem, se sídlem Vyšehradská 12, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2019, č. j. 3 A 54/2019 - 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni **se vrací** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč, který jí bude zaplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce Mgr. Dalibora Lípy, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze dne 26. 3. 2019 domáhala soudní ochrany proti nečinnosti žalované ve věci žádosti žalobkyně o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů. Dne 29. 4. 2019 doručila městskému soudu podání, v němž vzala žalobu zpět. Uvedla, že žalovaná ve věci dne 11. 4. 2019 vydala rozhodnutí č. j. MV-29829-4/SO-2019, proto bere žalobu zpět a žádá přiznat náhradu nákladů řízení, jelikož zpětvzetí žaloby je důsledkem chování žalované.

[2] Městský soud na základě § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) řízení o žalobě zastavil. Výrokem II. rozhodl tak, že žalobkyni vrátil poměrnou část soudního poplatku ve výši 1.000 Kč a výrokem III. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyni podle městského soudu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení, jelikož chování žalované směřující k vydání správního

rozhodnutí s podanou žalobou nemohlo souviset, jelikož se žalovaná o podané žalobě vůbec nedozvěděla.

II.

[3] Rozsudek krajského soudu napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížností a navrhla napadené usnesení zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatelka uvedla, že kasační stížnost podává proti všem výrokům napadeného usnesení. Důvody kasační stížnosti podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), d), e) s. ř. s. Podle stěžovatelky je usnesení soudu o zastavení řízení nezákonné, nepřezkoumatelné a nesprávné, jelikož soud řízení zastavil, aniž by konstatoval nečinnost žalovaného.

[5] Městský soud podle stěžovatelky věc nesprávně právně posoudil, jestliže dospěl k závěru, že žalovaná ve věci nebyla nečinná. Podle stěžovatelky žalovaná prokazatelně nečinná byla a městský soud měl proto v napadeném usnesení o zastavení řízení její nečinnost konstatovat a také vyjádřit, že žaloba byla podána důvodně. Jestliže tak neučinil, zatížil podle stěžovatelky napadené usnesení vadou nezákonnosti.

[6] Podle stěžovatelky trpí napadené usnesení také vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, jelikož z něj nelze seznat, proč městský soud rozhodl o zastavení řízení tak, jak rozhodl.

[7] Stěžovatelka dále brojila proti výroku III., jímž jí městský soud nepřiznal náhradu nákladů řízení. Podle stěžovatelky je III. výrok napadeného usnesení v rozporu s § 60 odst. 3 s. ř. s. Není totiž rozhodné, zda se žalovaná o podání žaloby dozvěděla či nikoli. Důležitá je pouze ta skutečnost, že žalovaná byla nečinná a vydala rozhodnutí až poté, co stěžovatelka podala žalobu na ochranu proti nečinnosti. Stěžovatelka po vydání požadovaného správního rozhodnutí ve věci neudělení víza vzala žalobu zpět a učinila tak pro pozdější chování žalované. Tvrdila proto, že jí náleží právo na náhradu nákladů řízení.

IV.

[8] Žalovaná se ve vyjádření ztotožnila s usnesením městského soudu a navrhla zamítnutí kasační stížnosti. Uvedla, že stěžovatelka může proti usnesení o zastavení řízení uplatňovat pouze důvody podřaditelné pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Žalovaná poukázala na § 37 odst. 4 s. ř. s. a na § 47 písm. a) s. ř. s. a konstatovala, že vzhledem ke zpětvzetí žaloby městskému soudu nezbylo, než řízení zastavit. Výrok I. napadeného usnesení je proto souladný se zákonem a kasační stížnost není důvodná.

[9] K námitce stěžovatelky, podle níž měl městský soud v napadeném usnesení konstatovat, že se žalovaná dopustila nečinnosti, žalovaná uvedla, že stěžovatelka v rozporu s § 79 s. ř. s. nevyčerpala prostředky ochrany před nečinností a rovnou podala

pokračování

žalobu. Žalovaná s odkazem na judikaturu kasačního soudu konstatovala, že pokud by řízení nebylo zastaveno, soud by žalobu odmítl pro nepřipustnost.

[10] Ve vztahu k námitkám stěžovatelky směřujícím do výroku o nákladech řízení odkázala žalovaná na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 8 As 208/2017 - 37, podle něž je soud povinen zkoumat, zda žalovaná vydala rozhodnutí v důsledku podané žaloby či nikoli a podle toho rozhodnout o náhradě nákladů řízení. Postup městského soudu je proto zcela v souladu s touto judikaturou.

V.

[11] Nejvyšší správní soud předně zvažoval, zda kasační stížnost stěžovatelky je přípustná. Podle § 102 s. ř. s., je kasační stížnost *opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen "stěžovatel") domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak*. Kdy není kasační stížnost přípustná, upravuje § 104 téhož zákona. Podle jeho odst. 2 je nepřipustná kasační stížnost, *která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu*.

[12] Nejvyšší správní soud konstantně vychází z toho, že kasační stížností směřující jen proti důvodům rozhodnutí a tedy kasační stížností nepřipustnou je taková kasační stížnost, kterou stěžovatel nebrojí proti výroku napadeného rozhodnutí krajského soudu, ale jen proti důvodům, které ho k takovému rozhodnutí vedly. Jinými slovy, stěžovatel se kasační stížností musí domáhat toho, aby byl výrok napadeného rozhodnutí ve věci samé jiný (srov. zejména rozsudek rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012 - 41). Výrok týkající se náhrady nákladů řízení pak lze přípustně napadnout pouze tehdy, podal-li stěžovatel přípustnou kasační stížnost směřující do výroku ve věci samé.

[13] Stěžovatelka v nynější věci formálně napadla všechny výroky usnesení městského soudu. Ve vztahu k výroku I., kterým soud zastavil řízení o žalobě, se však nedomáhá jiného rozhodnutí (jiného výroku) městského soudu. Nesouhlasí pouze s tím, jak městský soud usnesení o zastavení řízení odůvodnil, respektive tvrdí, že odůvodnění rozhodnutí mělo být doplněno o konstatování nečinnosti žalované. Jak plyne z výše uvedeného, taková kasační stížnost není přípustná.

[14] Nejvyšší správní soud se obdobnou věcí zabýval též v rozsudku ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Ans 15/2012 - 36, v němž vyslovil, že „[z]a situace, kdy skutečným úmyslem žalobce není a z povahy věci ani nemůže být jiný výrok, jímž by městský soud právně konformně reagoval na zpětvzetí žaloby, brojí námitky proti výroku o zastavení řízení fakticky jen proti důvodům tohoto rozhodnutí, resp. s ním souvisejícímu procesnímu postupu městského soudu. Takové stížní námitky jsou však podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřipustné.“ Kasační soud nemá důvod se od právě citované judikatury odchýlit ani v nyní projednávané věci. Vzhledem

k nepřipustnosti podané kasační stížnosti do výroku o zastavení řízení není kasační stížnost přípustná ani v části, která se týká výroku o náhradě nákladů řízení.

[15] Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, součástí nákladů řízení je také soudní poplatek. Rozhodnutí o soudních poplatcích, v daném případě rozhodnutí o vrácení části soudního poplatku, je tedy rozhodnutím o nákladech řízení (srov. usnesení ze dne 23. 2. 2007, č. j. 8 As 25/2006 - 144). Kasační stížnost je proto nepřipustná i v části, která se týká výroku o vrácení části soudního poplatku.

[16] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 a § 104 odst. 2 téhož zákona.

[17] O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[18] Nejvyšší správní soud dále rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku stěžovateli, neboť její návrh na zahájení řízení (kasační stížnost) byl odmítnut před prvním jednáním ve věci (§ 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Lhůta k vrácení soudního poplatku vyplývá z § 10a odst. 1 téhož zákona.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu